

Arrest

nr. 67 365 van 27 september 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 29 april 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op arrest nr. X van 8 augustus 2011 waarbij de behandeling van het beroep wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 27 september 2011 om 9.30 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VINOIS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 2 november 2010 het Rijk binnen en diende op 3 november 2010 een asielaanvraag in. Op 25 maart 2011 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Kosovaarse nationaliteit te bezitten, een moslima van Albanese origine te zijn en geboren te zijn in de gemeente Ferizaj, Kosovo. Tijdens de oorlog, de exacte datum kent u niet, heeft u gezien hoe lijken uit een schacht werden gehaald en waarvan de (lichaams)delen bij elkaar gezocht moesten worden. Tevens werd uw vader gewond tijdens deze periode. Deze gebeurtenissen hebben een blijvende indruk op u nagelaten.

In 2009 raakte u zwanger van uw latere echtgenoot, Feti Sadiku. Uw familie stemde er niet mee in dat u met hem zou trouwen. Hiervoor sloegen ze en mishandelden ze u. Daarop bent u bij uw schoonfamilie in Pristina gaan wonen. Toen zij erachter kwamen dat uw ouders tegen dit huwelijk gekant waren, hebben ook zij u geslagen en mishandeld. Twee maanden nadat u bij uw schoonfamilie bent gaan inwonen bent u daarom samen met uw man vertrokken naar Ferizaj. Daar hebt u voor een periode van ongeveer 10 maanden uit angst voor uw eigen familie en uw schoonfamilie binnen in huis gezeten, behalve wanneer u verhuisde. Dit deed u enkele malen aangezien u bang was dat uw familie of schoonfamilie te weten zou komen waar u woonde. U werd in die periode geholpen door mensen die jullie onderdak boden. Een maand voor uw vertrek naar België heeft uw man u verlaten omdat hij er niet meer tegen kon ruzie te hebben met zijn familie en ondergedoken te leven. U hebt sindsdien niets meer van hem gehoord. Rond 30 oktober 2010 bent u vertrokken naar België. U bent in een personenwagen vervoerd geweest. U heeft van geen enkele grenscontrole weet. U bent dan in België aangekomen op 2 november 2010 en op 3 november 2010 heeft u asiel aangevraagd.

U bent in het bezit van een Kosovaars rijbewijs, afgehaald op 26 november 2009. U heeft ook een vaccinatiekaart uit Kosovo van uw zoon Art Sadiku. Er werd door u eveneens een medisch attest neergelegd, dd. 16 februari 2011.

B. Motivering

Er dient vastgesteld te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt Kosovo te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u om bedoelde redenen niet naar uw land van herkomst zou kunnen terugkeren.

Uit uw verklaringen blijkt dat u Kosovo verlaten heeft omdat u vreest dat u door uw familie en schoonfamilie vermoord zou worden naar aanleiding van uw relatie met Feti Sadiku (CGVS, p. 10-14). De door u geschetste problemen met uw familie en schoonfamilie zijn echter van louter interpersoonlijke (tussen privé-personen) en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard en houden op zich geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Uw familie is immers tegen uw relatie met Feti Sadiku – die u ondertussen zou verlaten hebben (CGVS, p. 12) – gekant “gewoon omdat ze niet van hem als persoon hielden” (CGVS, p. 10), terwijl uw schoonfamilie dan weer een probleem zou hebben met het feit dat uw familie niet akkoord ging met jullie huwelijk (CGVS, p. 11). Voorts maakt u de door u aangehaalde vrees ten aanzien van uw familie en schoonfamilie niet aannemelijk. U stelde dat omwille van wat u hebt gedaan u met de dood bedreigd **kan** worden (CGVS, p. 12). U staaft dit echter op geen enkele manier. Op de uitdrukkelijke vraag zelfs of u daadwerkelijk met de dood bedreigd bent geweest, antwoordt u op ontwijkende wijze. U zegt louter, zonder dit nader te concretiseren, dat uw leven honderd procent risico loopt, hetgeen uiteraard niet weet te overtuigen (CGVS, p. 12). U stelt aangaande uw vrees vermoord te zullen worden eveneens dat het feit dat u hier bent met uw kind voldoende bewijs hiervan is (CGVS, p. 14). Het feit dat u hier bent, bewijst echter enkel dat u weggegaan bent uit Kosovo en kan dan ook niet weerhouden worden als argument waarom u Kosovo bent ontvlucht. Daarnaast zegt u voortdurend van adres te zijn veranderd opdat uw familie of schoonfamilie jullie niet zouden weten te vinden (CGVS, p. 12). Nergens uit uw verklaringen blijkt echter dat zij daadwerkelijk naar u op zoek zouden zijn. Op de vraag waarom u denkt dat zij u zouden zoeken, kan u louter aanbrengen dat ze zeiden dat de deur voor u voortaan dicht was (CGVS, p. 12), hetgeen er allerminst op wijst dat ze de intentie hadden om u te zoeken. Bovendien heeft u gedurende de 10 maanden dat u in Ferizaj verbleef niets meer van hen gehoord (CGVS, p. 12). Derhalve maakt u niet aannemelijk dat uw familie en/of schoonfamilie naar u op zoek zouden zijn.

Wat er ook van zij, u heeft niet aangetoond dat u, als etnisch Albanese, als gevolg van de door u aangehaalde problemen of eventuele problemen in de toekomst geen of onvoldoende beroep kon/zou kunnen doen op de hulp en/of bescherming van de in Kosovo aanwezige autoriteiten. Zo vermeldt u dat u schrik had om buiten te komen (CGVS, p. 13), terwijl uit uw verklaringen nochtans blijkt dat u in diezelfde periode verschillende keren verhuisde (CGVS, p. 13). Bovendien kon u geen antwoord geven op de vraag of u de politie niet kon bellen. U zegt gewoon op die plaats niet meer te willen leven, hetgeen uiteraard geen overtuigend antwoord is (CGVS, p. 13). U wilde ook niet meer met uw problemen geconfronteerd worden (CGVS, p. 14). Men mag echter verwachten dat vooraleer u internationale bescherming inroept u redelijke stappen onderneemt om eerst de bescherming van de Kosovaarse autoriteiten te zoeken. Het loutere feit dat u niet met uw problemen geconfronteerd wil worden, kan dit verzuim niet vergoelijken. Het is overigens precies de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te verkrijgen tegen de personen waarmee u problemen heeft en om

eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden. U verklaarde ter zake dat feiten van huiselijk of intrafamiliaal geweld kleinschalig worden gehouden in Kosovo en dat u bijgevolg niet zomaar naar de politie kan voor dergelijke feiten (CGVS, p. 14). Ook zegt u evenmin toevlucht te hebben gezocht tot een vluchthuis voor vrouwen omdat u niet op de hoogte zou zijn van het bestaan van dergelijke instanties (CGVS, p. 14). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt echter dat er in Kosovo bijzondere aandacht is voor de genderproblematiek. Zo werd een speciale politie-eenheid opgericht in Kosovo, de Domestic Violence Unit, die bestaat uit agenten die een speciale opleiding hebben gekregen om klachten in verband met geweld tegen vrouwen te behandelen. In elk politiestation moet een dergelijke eenheid aanwezig zijn die 24u op 24u dergelijke klachten moet beantwoorden en onderzoeken. Deze eenheid bestaat normaal gezien uit een man en een vrouw en in ieder geval kan er steeds om een vrouwelijke agent gevraagd worden. Verder zijn er in Kosovo eveneens opvanghuizen voor mishandelde vrouwen en zijn er verschillende niet-gouvernementele organisaties, die zich richten op het welzijn van de vrouw, actief. Tevens is er een telefoonlijn aanwezig die 24 uur per dag anoniem geraadpleegd kan worden en die slachtoffers van (seksueel) misbruik advies over hun rechten en de mogelijkheden voor opvang geeft. Vrouwen beschikken in Kosovo volgens de wet over dezelfde rechten als mannen en discriminatie of onderscheid op grond van geslacht is wettelijk verboden. De maatschappelijke positie van vrouwen wordt verder bevorderd door de Gender Equality Law. De Agence for Gender Equality, binnen het bureau van de minister-president, is verantwoordelijk voor de uitvoering van de wet. Op centraal niveau zijn er Gender Offices in ieder ministerie en op lokaal niveau heeft elke gemeente in Kosovo een Municipal Gender Office, dat toeziet op de mensenrechten van vrouwen. De Gender Offices zien toe op de uitvoering van de Gender Equality Law binnen de gemeentes en ministeries. Er kan dan ook vastgesteld worden dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Tot slot kan er nog op gewezen worden dat u niet aannemelijk maakt dat uw problemen het lokale niveau zouden overschrijden. Herhaaldelijk gevraagd waarom u zich niet elders in Kosovo zou kunnen vestigen om problemen met uw familie of schoonfamilie te vermijden, kwam u niet verder dan te stellen dat u dit niet durft en dat u uw verblijfplaats aan niemand bekend durft maken (CGVS, p. 14), hetgeen niet weet te overtuigen te meer zoals reeds eerder aangehaald u niet aannemelijk maakt dat uw familie en/of schoonfamilie naar u op zoek zouden zijn.

U beweert eveneens een trauma te hebben opgelopen als gevolg van gebeurtenissen tijdens de oorlog in Kosovo (CGVS, p. 1 en 15-16). Deze psychische problemen – door u omschreven als tweederangsproblemen – uiten zich volgens uw verklaringen in depressieve gevoelens en flash backs van de gebeurtenissen waar u getuige van bent geweest (CGVS, p. 15). U zocht gedurende 11 jaar lang echter geen professionele hulp in Kosovo voor uw psychische problemen en beperkte zich tot het af en toe innemen van kalmeringsmiddelen die u ‘hier en daar’ kreeg in een apotheek (CGVS, p. 15-16). U stelde voorts dat de mogelijkheid niet bestond dergelijke problemen te behandelen na de oorlog in Kosovo (CGVS, p. 15-16). Uit uw verklaringen blijkt evenwel dat u nooit professionele hulp hebt gezocht in Kosovo en u zelfs geen dokter raadpleegde voor de door u aangehaalde psychische problemen (CGVS, p. 15). Gevraagd of de behandeling die u in België krijgt eveneens beschikbaar is in Kosovo, gaf u bovendien toe dat u dit eigenlijk niet weet (CGVS, p. 16). Derhalve heeft u niet aannemelijk gemaakt voor de door u aangehaalde psychische problemen onvoldoende hulp te kunnen krijgen in Kosovo.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten zijn niet van aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw rijbewijs en de vaccinatiekaart van uw zoon bevatten louter bepaalde identiteits- en medische gegevens die in casu niet onmiddellijk in twijfel worden getrokken. Het medisch attest, opgemaakt op 16 februari 2011 geeft geen diagnose weer van de psychische problemen die u ondervindt. Er staat immers enkel in dat u psychische problemen heeft die een impact kunnen hebben op uw geheugen, uw concentratievermogen en uw emotionele staat. Naast het feit dat in dit attest uw problemen niet gelieerd worden aan de gebeurtenissen uit de oorlog, doen de erin opgesomde problemen op zich geen afbreuk aan de bovenstaande vaststelling dat u niet aannemelijk maakt onvoldoende hulp te kunnen krijgen in Kosovo voor de door u aangehaalde psychische problemen. Het kwestieuze attest doet tot slot evenmin afbreuk aan de vaststelling dat u voor de door u aangehaalde problemen en eventuele toekomstige problemen met uw familie en schoonfamilie beroep kan doen op de hulp en/of bescherming van de in Kosovo aanwezige autoriteiten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. In een eerste middel beroept verzoekster zich op een schending van de algemene rechtsbeginselen van "*audi alteram partem*", het recht op verdediging en tegenspraak. Verzoekster stelt dat deze beginselen geschonden worden doordat het onderzoek door het CGVS op inquisitoriale wijze plaatsvindt en dat het resultaat niet aan verzoekster wordt meegedeeld alvorens een beslissing genomen wordt. Verzoekster verwijst per analogie naar rechtspraak van de Raad van State en naar onderzoeksmaatregelen in het kader van het strafrecht. Verzoekster vraagt de vernietiging van de bestreden beslissing en dat de zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor een tegensprekelijk onderzoek, "*namelijk de inhoud van de verslagen en antwoorddocumenten aan verzoekster overmaken zodanig dat ze de nodige tegenbewijzen en opmerkingen kan brengen.*"

Verzoekster beroept zich tevens op een schending van artikel 52/2, § 2 van de wet van 15 december 1980 en stelt dat de bestreden beslissing hierdoor vernietigd dient te worden.

2.2.1. Bij aanvang dient erop gewezen te worden dat de rechten van verdediging niet onverkort van toepassing zijn op beslissingen die worden genomen in het kader van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) (RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827).

Voor zover verzoekster meent aanspraak te maken op een tegensprekelijk debat in de procedure voor de commissaris-generaal wijst de Raad erop dat deze geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve. Er bestaat dan ook geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoekster niet aantoont hoe zij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

Daarenboven ligt de bewijslast bij verzoekster die alle nuttige informatie ter staving van haar asielrelaas zowel mondeling als schriftelijk dient aan te brengen. De inhoud van een asioldossier en van de gehoren worden aldus in essentie door verzoekster zelf bepaald.

2.2.2. De aangevoerde hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853; RvS 23 juni 2005, nr. 146.472).

Uit het administratief dossier blijkt daarbij dat verzoekster op 24 november 2010 verklaringen heeft afgelegd op de DVZ, dat zij er een vragenlijst voor de commissaris-generaal invulde, dat zij hiervan een kopie heeft ontvangen, en dat zij op het CGVS uitvoerig werd gehoord op 17 januari 2011. Derhalve heeft verzoekster ruimschoots de kans gehad haar standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten en aanvullende stukken neer te leggen en is de aangevoerde schending van de hoorplicht ongegrond.

2.2.3. Daar waar verzoekster opwerpt dat het CGVS haar beslissing neemt op basis van verslagen van haar documentatiedienst waarvan de inhoud niet voordien aan haar bekendgemaakt werd, merkt de Raad op dat de commissaris-generaal niet verplicht is tijdens het gehoor zelf om de asielzoekster te

confronteren met de informatie waarover hij beschikt (RvS 22 september 2004, nr. 135.204). De stukken met betrekking tot de gebruikte informatiebron bevinden zich bovendien in het administratief dossier en verzoekster heeft hiervan kennis kunnen nemen. Verzoekster laat echter na concreet aan te tonen dat de commissaris-generaal er verkeerde of kennelijk onredelijke conclusies zou uit hebben afgeleid, of dat deze informatie onjuist zou zijn. Bovendien blijkt dat de CGVS verzoekster wel heeft geconfronteerd met haar beschermingsmogelijkheden in Kosovo inzake de politie, vluchthuizen voor vrouwen en medisch-psychologische hulp (zie CGVS-verhoor).

2.2.4. Daar waar verzoekster verwijst naar de termijn voorzien in artikel 52/2, § 2 van de vreemdelingenwet, stelt dat verweerder buiten termijn (vijf maanden) is voor het nemen van de beslissing en beweert dat *“Het zou in strijd zijn met de gelijkheids- en niet discriminering beginselen dat het niet eerbiedigen van de door artikel 52/2 §2 van de vreemdelingenwet geen sanctie zou meebrengen terwijl de schending van de dertig dagen termijn wel elke beroepsmogelijkheid voor verzoeker ontnaemt”*, benadrukt de Raad dat dit een termijn van orde betreft en de wet hierin geen sanctie voorziet. Dit betekent dat niet-naleving van deze termijn door het Commissariaat-generaal niet leidt tot de nietigheid van de bestreden beslissing. Bovendien toont verzoekster niet aan welk belang zij zou hebben gehad bij het sneller ontvangen van de bestreden beslissing. In tegendeel, doordat de beslissing later genomen werd, heeft verzoekster nog langer de tijd gekregen om nieuwe en/of aanvullende stukken voor te leggen. Derhalve wordt de schending van deze termijn niet dienstig aangevoerd.

Verzoekster is verder niet consistent waar zij enerzijds aanklaagt dat de commissaris-generaal uitspraak gedaan heeft op een latere datum dan in beginsel voorzien en anderzijds stelt dat de behandeling bij voorrang, verward werd met een *“oppervlakkig”* onderzoek.

De Raad wijst erop dat elke asielaanvraag zorgvuldig behandeld wordt en dat dit *in casu* gebeurd is. Verzoekster werd bij het Commissariaat-generaal gehoord en kreeg tijdens het interview de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten waarbij ze nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van haar keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Albanees machtig is. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft zich daarna voor het nemen van de bestreden beslissingen gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Verzoekster toont nergens aan dat haar asielaanvraag niet zorgvuldig zou behandeld zijn, noch dat zij door het nemen van de beslissing buiten de voorziene termijn zou zijn benadeeld. De Raad wijst erop dat het feit dat binnen een korte termijn een beslissing genomen wordt door de commissaris-generaal op zich geen afbreuk doet aan het individuele en zorgvuldige onderzoek van de asielaanvraag.

2.3. Verzoekster steunt zich in een tweede middel op een schending van artikel 27 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, van de motiveringsplicht voortvloeiend uit de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van de artikelen 48/4, 48/5 en 57/6 voorlaatste alinea en 57/7bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen.

2.3.1. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoekster de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoekster stelt dat zij in het huidig verzoekschrift niet zal trachten de Raad te overhalen dat haar vrees wel verband houdt met de Conventie van Genève.

3.2. De Raad stelt vast dat de door de commissaris-generaal correct weergegeven vaststellingen, ongeloofwaardigheden, vaagheden en omissies de kern van het relaas raken en pertinent zijn. Voor het bestaan ervan wordt geen redelijk aanvaardbare verklaring gegeven. Van een kandidaat-vluchteling mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan nagegaan worden of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. De Raad dient vast te stellen na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratieve dossier dat de commissaris-generaal terecht besloten heeft dat de feiten met name de aanvaarding van de huwelijkspartner, behoren tot de privésfeer en louter van familiale aard zijn. Verzoekster betwist dit niet.

3.3. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.2. Verzoekster stelt vooreerst dat het belangrijk is te noteren dat er geen tegenstrijdigheid werd opgeworpen door de verwerende partij. De Raad herinnert er aan dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf berust, zodat verzoekster – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat haar aanvraag gerechtvaardigd is. Zij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Haar verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen (RvV 27 maart 2009, nr. 25.244). Dit is *in casu* het geval.

De Raad stelt vast dat verzoekster niet aantoot gehuwd te zijn. Een rijbewijs is geen identiteitsdocument en verzoekster die verklaarde een identiteitskaart en paspoort te hebben, laat na deze neer te leggen. Er kan slechts worden vastgesteld dat verzoekster er voor kiest dit niet te doen.

4.3. De commissaris-generaal heeft terecht vastgesteld dat het asielrelaas van louter interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard is.

Verzoekster bewering “*Verwerende partij schijnt in haar motivering te willen zeggen dat het recht op subsidiaire bescherming enkel zou gelden indien verzoekster werkelijk voor haar leven vreest en dat ze met zekerheid gedood zal worden. Zodoende, interpreteert verwerende partij op een zeer restrictieve wijze de definitie van subsidiaire beschermingsstatus en schendt ze artikel 48/4 §2 b*” berust op een onzorgvuldige lezing van de bestreden beslissing daar hieruit immers duidelijk blijkt dat de commissaris-generaal vaststelt dat verzoekster de aangehaalde vrees ten aanzien van haar familie en schoonfamilie niet aannemelijk maakt. Er wordt nergens in de bestreden beslissing vereist dat deze bedreigingen dodelijk of levensbedreigend zouden zijn.

Verzoekster stelt dat de slagen en mishandelingen hun plaats vinden in de definitie van “*ernstige schade*”. Daargelaten of de slechte behandelingen van verzoekster door haar familie en schoonfamilie

al dan niet hebben plaatsgevonden, wat door verzoekster immers nooit werd aangetoond, stelt de bestreden beslissing terecht vast dat verzoekster nergens aannemelijk maakt dat haar familie en haar schoonfamilie naar haar op zoek zouden zijn. In deze benadrukt de Raad dat de vrees van verzoekster eveneens gegrond moet zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506). Verzoekster blijft hier echter in gebreke. Verzoeksters opmerking dat *“het feit dat verzoekster haar familie niet meer zag (omdat ze verborgen leefde) toont ook niet aan dat haar familie niet op zoek waren naar haar”*, doet aan deze vaststelling geen afbreuk, te meer nu uit haar verklaringen niet kan blijken dat ze verborgen leefde gezien de medische verzorging voor haar en haar kind en ze onder meer verschillende keren verhuisde. Verzoekster kan dan ook niet stellen dat er kan van uitgegaan worden dat ze in de toekomst nog het slachtoffer zal worden van slechte behandelingen van haar familieleden.

Ten slotte waar verzoekster stelt dat *“de politiediensten zulke familiale problemen aanschouwen als een fenomeen waarbij zij geen hulp kunnen bieden”*, gaat zij volledig in tegen alle in de bestreden beslissing opgesomde informatie en overwegingen -waaruit blijkt dat er in Kosovo een bijzondere aandacht is voor de genderproblematiek- maar laat zij na dit ook maar enigszins concreet en objectief te onderbouwen. Er kan slechts worden vastgesteld dat verzoekster er zelf voor opteerde niet naar de politie te gaan en ze evenmin navraag deed naar sociale bijstand voor haar man en zichzelf en later als alleenstaande vrouw.

4.4. Verzoekster beweringen dat *“In de bestreden beslissing worden de psychologische stoornissen niet in vraag gesteld”* en dat de psychische situatie van verzoekster niet in acht zou zijn genomen bij de beoordeling van haar vrees, berusten eveneens op een onzorgvuldige lezing van de bestreden beslissing. De beweerde psychische problemen worden wel degelijk besproken en in rekening gebracht in de bestreden beslissing, die duidelijk aangeeft dat het medische attest opgemaakt op 16 februari 2011 geen diagnose weergeeft van de psychische problemen die verzoekster zou ondervinden maar enkel melding maakt van een mogelijke, dus geen vaststaande, weerslag op het geheugen, concentratievermogen en emotionele staat. Het attest werd overigens opgemaakt op telefonische vraag van de advocaat en is gericht aan de raadvrouw, berust op twee ontmoetingen met verzoekster zonder aanduiding van een eventuele nazorg. Overigens heeft verzoekster haar land niet verlaten omwille van haar oorlogstrauma's maar heeft ze in Kosovo nog haar studies afgerond en gewerkt. Verzoekster stelt nachtmerries te hebben omwille van wat ze zag naar aanleiding van de bombardementen. Verzoekster stelt zelf dat dit een *‘tweedederangsprobleem is’* en zij intussen medicamenten neemt. Hoe dan ook verzoekster heeft nooit geprobeerd deze problemen te laten behandelen en evenmin maakt ze aannemelijk hiervoor onvoldoende professionele hulp te kunnen krijgen in Kosovo, laat staan dat dit haar geweigerd zou worden.

Inzake verzoeksters verwijzing naar het laatste verslag van Thomas Hammarberg, de Hoge Commissaris voor de Rechten van de Mens, d.d. 2 juli 2009, stelt de Raad vooreerst vast dat de citaten betrekking hebben op (de publieke perceptie van) het juridische systeem in Kosovo – en niet het politionele – en dat deze summier citaten daarenboven niet vermogen de in het administratief dossier opgenomen uitgebreide informatie en meer in het bijzonder de informatie met betrekking tot de beschermingsmogelijkheden voor mishandelde vrouwen te weerleggen.

Daarenboven volstaat het niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146).

4.5. Wat het interne vluchtalternatief betreft, stelt verzoekster dat Kosovo nu ook niet zo'n groot land is waar het gemakkelijk is om zich ergens anders te vestigen en zo maar te blijven verder leven zonder enig probleem en dat zij alleenstaande is met een jong kind. Deze omstandigheden doen echter geen afbreuk aan de vaststelling van de commissaris-generaal dat uit niets blijkt dat verzoekster zich niet elders in Kosovo kon/kan vestigen. Daar waar verzoekster verwijst naar de *“UNHCR eligibility guidelines for assessing the international protection needs of individuals from Kosovo”* van 9 november 2009, stelt de Raad vast dat deze passage betrekking heeft op het geval waar de vrees van de kandidaat-vluchteling gerechtvaardigd is. Dit is niet het geval wat betreft verzoekster.

4.6. Verzoekster beperkt zich verder tot het tegenspreken van de conclusies van de bestreden beslissing, het herhalen van haar asielrelaas, het formuleren van verwijten naar het CGVS en het maken

van bonte beweringen en persoonlijke vergoelijkingsen, maar laat na concrete en geobjectieerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoekster weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

4.7. Verzoekster toont aldus niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

4.8. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig september tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK